

geplejerskes Virksomhed ligger langt mere indenfor Kvindens naturlige Begrænsning. Vi har jo ogsaa nylig faaet en Generalsygeplejerske, og se, dette er et Embede, som fortrinsvis bør beklædes af en Kvinde. Distriktsjordemoderembederne paa samme Maade. Kvindelige Skolelæger kan ogsaa være paa deres Plads under visse Betingelser. — Men skal vi nu ikke ogsaa gemme nogle Embeder til Mændene?« afbrød han sig spøgefuldt. Jeg var ikke oplagt til Spøg. »Altsaa Kredslæger og Amtslæger strøgne,« sagde jeg kort og noterede. »Hvad mener Chefredaktøren saa om Skoleembederne, vi har allerede et Par kvindelige Adjunkter, men hvorledes stiller De Dem til Kvinder som Rektorer og Overlærere?«

Han vred sig som en Orm paa en Krog. »Ja, jeg vil naturligvis ikke lige rent ud sige, at en Kvinde ikke kan administrere en Skole, — vi har jo oven i Købet fortræffelige Exemp-ler derpaa, men ganske vist ikke indenfor Statsskolen — men enfin, hvis Talen var om en Statsskole med udelukkende kvindelige Elever og kvindelige Lærere.....«

Jeg tabte Taalmodigheden. »Altsaa de kvindelige Overlærere strøgne?« — Han drog et Lettelsens Suk. »Godt saa stryger vi dem, i al Fald foreløbig,« — jeg noterede og stak Notitsbogen i Lommen.

»Ja, saa vil jeg ikke ulejlige Chefredaktøren mere. Jeg vil skynde mig at bringe mine Læsere Resultatet af dette interessante Ordskifte.«

»Men saa maa De endelig ikke glemme at understrege, at »København« absolut er Tilhænger af det kvindelige Fremskridt og særdeles gerne ser Kvinder beklæde Embeder, forudsat blot, at disse ligger indenfor deres naturlige Begrænsning.«

Jeg rejste mig for at tage Afsked.

»Deres Blad læses jo dog ogsaa af »tænkende« Kvinder?« spurgte han ligesom for at berolige sig selv.

»Udelukkende af tænkende Kvinder,« svarede jeg og vendte mig mod Døren. Han fulgte efter mig kende-elig oprømt.

»Lad mig for Morskabs Skyld se, hvor mange Embeder det blev,« sagde han.

»To,« svarede jeg: »Generalsygeplejerske og Distriktsjordemoder.«

Han saa lidt betænkelig ud. »Agter De at meddele dette i »Kvinden og Samfundet?« spurgte han ængstelig.

»Selvfølgelig. Jeg havde allerede Haanden paa Dørknaasen.

»Nej hør, stop nu lidt og lad os

tale alvorlig om Sagen. Der er naturligvis ogsaa andre Embeder, naar jeg rigtig faar tænkt mig om.«

»Bladet skal i Trykken endnu i Dag,« svarede jeg, og var allerede halvt ude af Døren.

»Stop hende!« Jeg følte hans Haand gribe mig i Ærmet, men rev mig løs og ilede gennem Forværelset i Retning af Yderdøren.

»Hjælp!« raabte Redaktøren, og i det samme kom en Mand imod mig udefra. »Radikalt Valgfæsk altsammen!« brølede han mig ind i Ansigtet. »Kender Du mig?«

»U. 6!« skreg jeg op, styrtede rædselsslagen til Jorden — og sov videre.

Søvngænger.

D. K.s »Hjælpekasse« af 1914.

—0—

Assens-Kredsens Forslag til Hjælp for arbejdsløse Kvinder synes desværre ikke at have fundet lydhøre Øren hos mange. Dette er saa meget mere beklageligt, som Bladene melder om stigende Arbejdsløshed, der med den tiltagende Dyrtid yderligere forøger Nødtilstanden. Naar man har set den store Offervillighed, hvormed der ydedes Hjælp til de uheldige Belgien, kan man ikke godt forstaa den Ligegyldighed, der her udvises mod egne Landsmænd, der lige saa uforskyldt rammes af Ulykken. Thi ligesaa grimt som det er at se hjerteløse og hensynsløse Spekulanter berige sig paa mindre bemidlede Medborgeres Bekostning, lige saa trist er det, at se flittige og hæderlige Mennesker knuget til Jorden i denne for mange økonomisk trange Tid. Det siger sig selv, at Arbejdsløsheden rammer Kvinderne haardest, da de ikke er saa vel organiserede som Mændene, og derfor i højere Grad er henviste til den offentlige Understøttelse, for hvilken mange viger tilbage. At forebygge at uforudsete og uforskyldte, midlertidige Arbejdsstandsninger skal faa varige Følger, saavel i fysisk som i moralsk Henseende, for vore arbejdende Søstre, maa være en hellig Pligt for alle i denne Prøvelsens Tid. Derfor:

Hjælp de arbejdsløse!

Elna Hansen.

Samlermærker.

—0—

Det var paa et større Møde i Dansk Kvindesamfund, at Forhandlingen til Slut kom til at dreje sig om Samlermærker og deres Betydning.

»Hvad er det andet end Narrestreger med de Samlermærker, som er opfundet for at narre Penge fra Folk,« lød det fra mange Sider, men da træder en af Dansk Kvindesamfunds gamle erfarne Medlemmer frem og siger: »Den, der har opfundet Samlermærket, har sikkert haft en virkelig genial Idé. Det var vist ikke Meningen, det skulde være Narrestreger; men alt kan jo misbruges. Samlermærkerne kan faa kulturhistorisk Betydning. Tænk blot, hvis De til Børnene køber Samlermærker, som har Forbindelse med de store Begivenheder, der er med til at præge vor Tid — selvfølgelig vil De fortælle Mærkernes Historie for Børnene — saa kunde det hænde, at Børnene som voksne tager Mærkebogen frem og fortæller Mærkernes Historie for næste Slægtled. Brugt paa denne Maade kan Mærkerne faa en Betydning, som De nu slet ikke skal kimse af, men som ærlig vil være den 5 eller 10 Øre værd, Mærket har kostet.«

Det blev det sidste Ord i denne Forhandling. Jeg véd ikke, om det er gaaet flere som mig, men fra den Dag har jeg set med milde Øjne paa Samlermærkerne. Og naar jeg nu ser paa det smukke Mærke fra det nordiske Kvindesagsmøde, saa faar jeg Lyst til at sige til Dansk Kvindesamfunds Medlemmer: Køb Mærket og giv det en Plads i Mærkebogen. det kan maaske fortælle for senere Slægter, at i Aaret 1914, i det Forfærdelsens Aar, da Verdenskrigen rasede og brød saa mange Idealer sønder og sammen, da var Kvinder fra Nordens Lande samlede i København til Forhandling om fælles Interesser og for at række hinanden Haand til fremtidigt Samarbejde.

Mærker faas paa Dansk Kvindesamfunds Hovedkontor for 10 Øre pr. Stk.

J. A.

Litteratur.

—0—

Sophus Michaëlis: Hellener og Barbar. — Roman fra Perserkrigenes Tid. — G. B. N. F. 330 Sider. »Det var i Arkadien«, — saaledes